

László Gyopár

A szamár meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szamár. A szamár buta volt. Bár ez egy igen vitatható fogalom. A szamár eleinte olyatén formán volt buta, hogy képtelen volt feltalálni magát egyre digitálisabbá váló és okoskutyúkkal telibb világunkban. Ő még a kávéfőzőt sem tudta bekapcsolni. A számítógépről nem is beszélve. Minden, ami technológiai érzéket, logikát és érintőképernyőt foglalt magában óriási kihívást jelentett számára. Utálta is nagyon az egyre gyakoribbá váló efféle helyzeteket.

Így hát amikor egyik karácsonyra meglepték egy használt iPhone-nal azzal a jóindulatú szándékkal, hogy ő is (fel)fejlődhessen végre, csak ennyit mondott: ehh, és betette a telefont a fiókba. Néhány évre.

Ahogy a világ és gyermekei egyre okosodtak, azzal egyenes arányban ő egyre butult. Nem csoda hát, hogy végül már csak utcaseprőként talált munkát. A seprút szerette, értette, az kézzelfogható dolog volt, nem úgy, mint az internet.

Végül a szomszéd mókus fürge észjárású csemetéje avatta be az okostelefon használatának alapjaiba. A segítőkész mókus szánta a világ dolgaiban egyre tájékozatlanabbá váló szamarat, és közösségimédia-fiókot is kreált neki.

A szamár az első szelfit véletlenül készítette. Ormóttan munkáskezzei közt csúszkált a finom gépezet, és így elkészült az első fotó róla: vagy-

is a fél arcáról és a füle egy részéről. Álmélkodott nagyon, ugyanakkor örvendett is neki. Aztán lassan ráértett az ízére, és nyomkodta magáról a többi önarcfotót is. Kezdtett tetszegetni magának. Hm, egész jóképű szamár vagyok – gondolta olykor. Fészbúkos bemutatkozásához természetesen egy napszemüveges szelfit alkalmazott, és (a mókus segítségével, persze) háttérképnek egy csilivili BMW-ről készült fotót álmodott maga köré.

A mémek elkápráztatták: „mennyre igaz!”, írta mindenik alá, a naivan derűs pozitívista üzenetüektől kezdve a keményen, férfiasan megmondósokig. Osztotta is valamennyit, miután kitalálta, hogyan kell. A tetszikelések, szívek és társai megrészegették. Bár a legtöbbjük jóindulatú kollégáitól és régi, elfeledett tanárnőitől származott. Micsoda különleges egyéniség vagyok! Lám, végre, az emberek is látják... – gondolta magában, és rohamtempóban komplett nárcizmusba zuhant.

Majd amikor Priscilla, a gyönyörű sárga-fehér szőrű cica(baba) lájkolni találta az egyik általa megosztott, szívet tépő igazságot továbbadó mémjét, egészen odavolt. Úgy érezte, őket egymásnak rendelte az ég, hisz mennyi közös van bennük. Priscilla lájkolta – újságotla a szomszéd mókus gyerekének azon a kicsit fojtott, remegő, örömteli hangon, mellyel egy titkot ad tovább valaki, de az csak sokat tudóan és kissé szánakozva mosolygott.

A számárnak ettől kezdve egyetlen rögeszméje volt. Priscilla meghódította. Naponta többször is ellenőrizte a profilját, és minden megnyilvánulására puszikat ontó kiskutyákat nyomkodott. Néha, mikor bátrabbnak érezte magát, reszkető kézzel írt is neki egy „szia, micsi” jellegű mondatot, amire a cica nem válaszolt, de a fantáziájában ők már egy pár voltak.

Tavasza volt, és a számár teljesen bezsongva szerelmi mámorban úszott.

És egyik reggelen, mikor már süttött a nap, és a pitypangok visszamosolyogtak rá, fantasztikus ötlete támadt. Úgy, ahogy volt, munkás sapkástól, ut-

caseprős egyenruhástól fogta magát, befeküdt a pitypangok közé, és sárga lapátfogait arcba toló, hatalmas vigyorral az arcán egy „szenzációs” szelfit készített a zöld fűben. Buta pofája körül romantikusan sárgállottak a virágok, míg ő önnön szépségétől meghatódva mosolyogni vélt.

Prisila szeretlek!!!!!!!!!!!!!! – írta a kép fölé izgatottan, majd egyetlen gombnyomással posztolta a cica oldalán.

Odafent a derűs égben Isten szomorúan sóhajtott egyet, és bezárta az internetet. Mára elég volt neki a tragikomédiából.

A bagoly meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy bagoly. Okos volt. Bár ez egy igen vitatható fogalom. De a bagoly tényleg okos volt. Valódi polihisztor. Hatalmas könyvtárának köszönhetően, melyet szünet nélkül és élvezettel böngészett odújában.

Az állatvilágban úgy ismerték, mint higgadt, öreg és bölcs tudóst, akihez bátran lehetett tanácsért fordulni a legkülönbözőbb témákkal, mind tudományos jellegű kérdésekkel, mind apró-cseprő magánéleti problémákkal.

Ám azt is tudták róla, hogy magányosan éli életét, nem volt párja. Túl volt már egy infarktuson, visszeres lábai voltak és pocakja, mikor az ő életébe is beköszöntött a szerelem. Egyik nap ugyanis Búbos Blanka kémiantanár nő kopogott be hozzá, hogy egy kutatásával kapcsolatosan könyveket kérjen tőle.

A bagoly szíves örömet segített, és csakhamar belemélyedtek egy mindkettejük számára élvezetes tudományos beszélgetésbe. Minél inkább mélyült a beszélgetés, a bagolynak annál jobban kezdett tetszeni a szép és okos tanárnő. Meg is hívta hát kávéra a búbost, jó párszor, miután természetesen ismerősnek jelölte. Nem csekély tépelődés és töprengés után.

Az okos bagoly ugyanis járatlan volt a magánélet eme területén. Sok morfodírozás után tért rá csak a fontosabb kérdésekre, úgy mint: elképzelhetőnek tartja-e Blanka azt, hogy ők egy párt alkossanak. Szíve nyugtalanul dobogott pelyhes tollai alatt, miközben a választ várta.

– Nem – érkezett a sokkoló kijelentés. – Végtelenül tisztellek és becsüllek szakmailag, de úgy érzem, nincs köz-

tünk kémia... – tette hozzá a tanárnő. A bagoly meglepődött, de nem mutat-ta. Hazament, és könyveibe menekült. De a dolog nem hagyta nyugodni. Mit is jelent az, ha egy nő azt mondja, nincs köztük kémia. Most neki lett volna szüksége tanácsra, de ezzel a kérdéssel nem mert előhozakodni senki előtt. Szégyellte. Mit tegyen... Lépjen, ne lépjen?

Végül közbelépett a technika. A történet ugyanis a mesterséges intelligencia korában zajlik. Mi sem egyszerűbb, mint megkérdezni a ChatGPT-t: „Mit jelent az, ha egy nő azt mondja, nincs köztünk kémia?” A bagoly remegő ujjakkal pötyögte be a kérdést.

„Ha egy nő azt mondja, hogy nincs köztetek kémia, az azt jelenti, hogy nem érzi azt az intenzív érzelmi vagy fizikai vonzalmat vagy összhangot, amely fontos lenne egy romantikus kapcsolatban” – szaladtak ki a sorok a képernyőn. „Fontos, hogy tiszteljük

az érzéseit. Ha erőltetjük, az egyik fél részére sem fog kielégítő kapcsolatot eredményezni. Ehelyett a legjobb, ha kölcsönös tisztelettel továbblépünk” – folytatódott a tanács.

Hümm. Mondta az uhu, mert tisztelt minden tudást. De csak egyetlen álmatlan éjszakájába került, és megfogalmazódott benne, mit kell tennie.

Rózsák. Nem pixelesek, valódiak. Vörösbársony-szirmúak. Bókok. Nem szexisták, intelligensek. Hozzá alázat, de kőkemény önbecsülés. Valahányszor csak találkoztak egy szakmai tereferére.

És amikor Búbos Blanka kutatása befejeztével visszahozta a bagolynak könyveit, szárnyuk egy pillanatra összeért. Egymásra néztek, és a bagoly észrevette, hogy a tanárnő elpirult...

A bagoly megnyugodott: még mindig szükség van rá. A mesterséges intelligencia nem csálhatatlan. Az érzései azok.

A pávakakas meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy pávakakas. Szép volt és hiú. Szeretett öltözködni, és lenyűgözően divatos megjelenése mindig nagy hatást tett a szebbik nemre. Imádott is hódítani Frederick. Mert így hívták.

Mielőtt elindult „hódító útjaira”, mindig nagy gonddal válogatta össze a ruházatát, többször is átöltözött, hogy minden társaságban ő legyen a legdivatosabb és a legvonzóbb egyed. Amint okostelefonhoz jutott, hamar rákapott a szelfizés ízére, ezek megnyugtatták,

hogy igen, valóban ő a legszebb kakas az „állatkertben”. Mert bizonytalan természetű volt.

Az ám, de éles csőre. Mellyel nem bánt irgalommal. Fennhéjázó magatartásával, éles nyelvvel és kritikus megjegyzéseivel sokakat megbántott. Ennek megvolt a böjtje. Lassan elmaradoztak tőle az állatok, és bármilyen szép is volt, nem kívánták a társaságát. A békétlenség légköre lengte körül, mely idővel a szívébe is beköltözött. Ez igencsak elszomorította ott valahol

mélyen. A leginkább az bántotta, hogy elvesztette az örömeire való képességét. Magányosan, de hetykén grasszált az utcákon, titkon keresve valakit, valamit, ami igaz mosolyt csalt volna az arcára. De nem talált...

Végül büszkeség alá rejtve kétségbeesését Galamb Olga life coach fogadóirodájának ajtaja előtt találta magát. A szelíd galamb mosolyogva fogadta, és elkezdődött egy beszélgetés, melynek végén a pávakakas büszkeségét legyőzve, kissé megtörve lehelte ki:

– Nem szeretem azt a személyt, aki vé váltam. Úgy érzem, elrontottam az életemet. Esetleg volna bármely módszer arra, hogy... nos, visszakapjam a mosolyomat? – tette fel a legfontosabb kérdést hivataloskodva, mert azért szégyellt ennyire gyengének látszani, és a leleplezést nem szenvedhette.

A galamb finoman fejtette ki a gyógymódot:

– Nézze, a mosoly forrása az elménk. Amilyen gondolatokat hordozunk benne, azoknak megfelelő érzések áramlanak a lelkünkbe, amelyek aztán kiszáradnak az arcunkra. Ön túlságosan sokat fókuszál a negatív dolgokra a világban, és így a gondolatai is negatívak. Próbáljon a szép dolgokon elmélkedni, és akkor ezek eredménye lesz a mosoly – mosolygott. – Vegye le az obszidián fekete szemüvegét! Ám – tette hozzá – sajnos a mosolyának elvesztése sem egy pillanat alatt történt. A megtalálás

sem fog végbemenni egyik napról a másikra. Ez egy hosszú folyamat, akár évekbe is telhet – keserítette el a pávakakast, aki bosszúsan távozott Olgától. Persze udvarias hivatalosság alá rejtve.

Morózusan és céltalanul járkált a fő utcán, jobbat remélt a konzultációtól. Még hogy évek, phahh – pöfögött magában. Meg ez a sok általánosság. Ezeket a szólamokat már ismerem. A Facebookról. Semmi újat nem mondott, ám szemérmetlenül elfogadta a busás konzultációs díjat. Ehh. Azzal szórakozottan befordult egy márkás cipős boltba, melynek kirakatában egy igen divatos fekete félcipőt pillantott meg.

– Üdvözlöm – csendült egy tündéri hang, melyhez ugyancsak tündéri és kedves mosoly társult. A kis csincsillalány eladónőtől származott mindkettő.

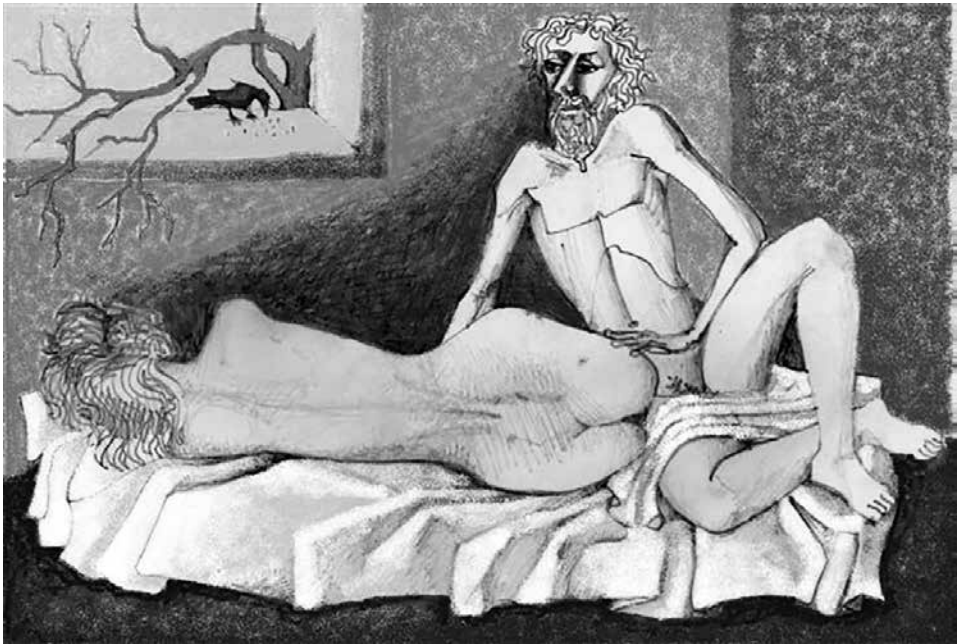
És ahogy Frederick a szemébe nézett, azt érezte, hogy a feje fölül hirtelen eltűnnek a sötét felhők, kiderül, és megmagyarázhatatlan érzés veszi át az uralmat a lelkében, egyre megálíthatatlanabban terjedve szét, az orra picit összeráncolódik, szája szélei megmaguktól felfele húzódnak, szemeibe pedig vidám, ragyogó fény költözik és árad, csak árad vissza eme váratlan folyamat kiváltó okára, Margaretre, a csincsillalányra.

Hosszú idők óta először: mosolygott.

Bogyó

Babám háta

A nyúl meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nyúl. Félős volt, már-már betegesen félős és gyáva. Nem nézett híradót a tévében, mert túlságosan sokkolták a szalagcímek meg a rémhírek. (Bár lehet, hogy ez nem a nyúl hibája volt.) Továbbá félt attól is, hogy mit mondanak róla mások, félt attól, hogy éjszaka rázuhan a fejére az ágya felett lévő polc, melyen súlyos könyvek voltak, félt fogadni idegen számról érkező hívásokat, és olykor sokáig remegett azután, miután felvette a kaputelefont, és nem szólt bele senki.

Ily nyúlszívű magatartással hősünk valóban nem ment sokra. Home office-ban dolgozott, négy órában. Könyvelt. Azt szerette. Szeretett otthon lenni, a maga kis biztonságos környezetében, melyet kényelmesen alakított ki. Takarított, terítőket horgolt, és amit különösen szeretett: rádiószínházat hallgatott.

Am időnként, főleg lefekvés előtt, meg vasárnaponként, amikor megállt az élet, megrohanták félelmei, racionálisak és kevésbé azok, és nem hagyták nyugodni. Szorongva gubbasztott ágyában, és bénítóan félelmetes gondolataival küzdött. Ezek ugyancsak megkeserítették az életét. Bátorság nélkül az élet csak bujkálás, olvasta a Facebookon, de ilyenkor picit azért huncutul mosolygott, mert ő azt is tudta, hogy a rejtőzködésnek van egyfajta gyönyöre. Ez volt kicsiny kis életének kicsiny kis öröme. A biztonságérzet.

De gyakran gondolt arra, milyen jó lenne kiszabadulni a félelembörtönből. Főleg, amikor a tőszomszédságába egy

szerfelett helyes kecskebak költözött. Egy színész. Azon kevés alkalmakkor, amikor elmentek egymás mellett, a nyúl elpirult, és alig tudott kinyögni valami köszönésfélét. De a kecskének tetszett a nyúl, és egyszer meghívta egyik előadásukra, melyben ő is szerepelt. Meghívót tett le a nyúl ajtaja elé.

Az gyanúsán leste, mi lehet: extra villanyszámla, fenyegető levél, bírósági intés. Ezek a lehetőségek cikáztak a fejében, de nem bírta ellenállni, remegő kézzel felvette és kibontotta. Megörült a tartalmának. De hogyan vegye rá magát egy ilyen nagy lépésre, mint a színházba menés?

Ruhavásár, frizura, körömcipő és hozzá illő táska. Ezeket meg kell vásárolni, és ez még csak az anyagi kihívás. Hogyan jusson el a színházba egyedül, hogyan ülje végig a darabot annyi néző között. Képtelenségnek tűnt. De a szíve döntött.

Bagoly barátjához fordult tanácsért. Elmesélte neki, hogy mindettől ő mennyire fél. A bagoly erre ennyit mondott: akkor csináld félve. De csináld. És csináld végig. Csak így fogod megtapasztalni önmagad erejét.

Nyuszink aludt egyet a tanácsra. Bár nem túl jól. És másnap rettegve lépett ki az ajtón, hogy beszerezze a színházba járó öltözéket és kellékeit. Néha megállt és visszafordult, néha az épületekhez simulva haladt, de ment.

Eljött a nagy este, és nyuszink talpig diszkrét galadíszben, ámde cidrizve készült kilépni az ajtón. Rupert, a kecske is épp akkor lépett ki a lakásából, és elismerő pillantásától a nyuszi egé-

szen zavarba jött. Váltottak pár udvarias szót, és Rupert megígérte, a darab után szívesen kávézik a nyúllal egyet.

A nyúl érezte, hogy megnyugszik és erőt kap. Még soha nem érzett ilyet, és a taxiban ülve már-már félelmeiről megfeledkezve mosolygott.

A színházhoz érve azonban lesokkolt. Rengeteg néző, sürgés-forgás, tolongás, szivarfüst, moraj, aztán a csengetés, mely jelezte a darab kezdetét. A nyuszi egy csendes sarokba menekült, és próbált úrrá lenni ijedtségén, melyet a nagy környezetváltozás okozott. Legszívesebben hazaszaladt volna, de fülébe már nem is a bagoly tanácsa csengett, hanem a kecskebak ígérete.

A darab jó volt, ám hosszú. Nyuszing az elején élvezte, de aztán túl sok kez-

dett lenni neki az egész kihívás. Egyre jobban fészkelődött, és talpa alatt égett a föld. Számolta a perceket, hogy mikor kapcsolják fel a villanyokat végre. Már figyelni sem tudott, csak arra vágyott, hogy ebből az idegen környezetből és idegen állatok társaságából eltűnhessen otthona biztonságos négy falai közé.

Tapsvihar. A színészek hajlongtak. Villanyok. A nyúl tűrőképessége végére ért. Iszkiri.

Már épp a bejárati ajtón slisszolt volna ki, amikor egy hang a nevéen szólította: Megisszuk a kávé? – érdeklődött a kecske kissé félénk, de kedves mosollyal.

A kávézásnak folytatása lett.

Boldogan élnek, míg meg nem halnak. Félelem nélkül.

Villásfarkú